

-БЕИОН, Н. ДЖ.

[illegible]

Чи ми, Українці, не бачимо тут хитрої польської шутки і того, як наші лідери ведуть нас на польську вулку? Бо ми, Українці, буди тут в Бейноі горі. Ми полипали демократичну партію і вибрано того мейора, на яким ми стояли. Поляки держалися іншої політики і через те вони втратили всякий вплив. Мейор дав тепер Українцям міську роботу і ми можемо не сідати зискати. Але Поляки хо-

Гуртуємось біля ідейного
проводу нашого Об'єднання.
Чи не бачимо, як воно береться
до великих справ краєвих і а-
мериканських, як реорганізує
нашу школу, як ставить трішки
підважливий під нашу будучи-
сть в Америці? Згуртовані в Об'єд-
нання- будемо творити силу і
будемо мати кращу контролю
над роботою всяких провока-
торів чи по місцевостях, як от-
у нас, підходять до нашого на-
рода і його розбивають.

Дівчина (говоря на розі): «Ох, офіцер, змалюйте сього чоловіка; він перебував пошукавати мене».

Офіцер: «Не ірритуйтеся, панночко, за хвилину надіжде другий».

ВІН ЗНАВ

«Я організував партію кобзарь, Майор; схочете приступити до неї?»

«Жалую, але я не граю кобзарь».

«І я жалую, Я був під імпресією, що ви грали».

«Я колись був під тою самою імпресією, пане».

«Чи можу женитися з вашою дочкою?»

«Не знаю. Чи вона вам сказала?»

«Вона згодилася, як що ви не позно-
дате».

НА РІЗДВО	
ХРИСТОС РОДИВСЯ, зі слави на фотостандарті, 10 коп.	75 ц.
КОЛЯДКИ І ШЕДРИВКИ на Різдво Христове і Богородице, з додатком пісень страшний, юросерхих і інших пісень церковних	35 ц.
ПОЧТОВІ КАРТКИ	5 ц.
ЛИСТОВИЙ ПАПІР з віршами на Різдво	10 ц.
Замовлення разом з наданістю салати до:	
"СВОБОДА"	
83 Grand Street, Jersey City, N. J.	

Illo os
Oce un
iuvet

Зглядо
легка
віднай
За вкл
де нов

Пропав
го куре
в язык.

Гла

ЖАРТИ.

Пять зміслив.

Учитель викладає ученикам про п'ять зміслив, а потім питається:

— Говдиш, скажи мені, навіщо люде мають ніс?

— Щоби мали що чистити — відповідає школяр.

Знайде натовісць нове вдоволення у куренню цигареток.

Цигареток, котрі може курити без чи
сла, ніч і день з найбільшим вдоволен
ням і без шкоди.

Постановляючи змінити на ці нові цигаретки він завертає до нового життя... завертаючи на найліпшу якість цигареток, яка коли досі була.

P. Lorillard Company

Гладіші... Ліпші... Ані кашлю у цілому вагоні

ЖАРТН.

Петь змислів

Учитель викладає ученикам про п'ять зміслів, а потім питається:

— Говдиш, скажи мені, навіщо люде мають ніс?

— Щоби мали що чистити — відповідає школяр.

В Мексикі.
Трапер уходить до офісу адвоката:
— Чи ви ждаєте за обороною великого гонору?
— То залежить від справи.
— А що взяли би ви від чоловіка, який убив свою жінку?
— Двіста доларів.
Годину пізніше вертає трапер, каже на сріл двіста доларів і каже:
— Прошу, а вже позбувся її!

Внору я стрівув був яко-
сь чоловіка зовсім похожо-
го на вас.

— Ради Бога! Аде чежє ви
є віддали йому тх-тх 37 дола-
рів, що ви мені винні.

—

Учителька (до семи-
наристки): Панно Судомівна,
рошу мені назвати найбіль-
шого завойовника.

Семинаристка: Дон
уан!

Скоро обслуга. I

Гість (до вейтера): Пане, ви вже довго в тій гостиниці?

Вейтер: Так, незадовго, де другий рік.

Гість: О! Не довше? Котак, то я замовив вечерю, що ще у вашого попередка!

Добрий виступ.

Офіційно хвалиться перед тоїм, коли в його честь і виступ, який з'являється, не перевернувся, навіть бохонів хабарів, аришів не вартує навіть бохонів. Вечером офіційно приваля рекрута і каже йому, заходячи в офіційно за рекрута, що він — рекрута, який в хабарів, перекладає, хабарів. Привітає рекрута і рекрута каже такі слова, інші другий, ба, третій, четвертий, не змучився ніколи нікого бохонів і їється за шестий. Вже з шестого бохонів — і тут знає: їсть чимраз помаліше, не може докінчити. Мліє, бохонів виносить. Офіційно прохання заклад.

— Капраль! Як ви відважилися мені говорити, що рекрутбасюк може зісти шість боців хліба, коли це неправда. Саложився, що він зів'язав, а не зів'язав, а я програв заклад.

а праль: Так! То він
ий? Дам я його на три дні
арешту! А я виснажений
його був до себе того дня
ед полуднем і вранці із
нарочно, щоб, коли офі-
бачили, що говорю прав-
він зів при мені шість бо-
ців один за одним! Навчу
ого!

High Valley Excursions

**Wilkes-Barre
Scranton
760**

JANUARY 8th
Special Train
Hudson Terminal 12:01 A. M.; Jersey City (Exchange Pl. Sta.) 12:20 A.M. Newark (Eliz. and Meeker Aves) 1:05 A. M.; Returning Lx. Schenectady P. M.; Wilkes-Barre 6:30 P. M. Special Excursion Sunday, Feb. 19th, 1971 in Exchange Place also Journal Club. Телефон Информационного Бюро: 7000.

30PPI КАНВА, НЯТКИ ДО ВЯ-
ЗУВАННЯ D. M. C. i
стемповані річч. Пи-
шіть до каталогу до!

UKRAINIAN BAZAR,
E. 4th St., New York, N. Y.

Гаврило замовк. У мертвій шині чути лише, як капає вода під колесами.

Михайло Садовчану.

МЕЛЬНИК.

Слота заскочила мене на бо-
дотях. Падав згинувши дощ, то-
дговини струїми, абиохари
воднистого плулу я клонив про-
жеваї китихи троші! аж до
плеса водили! Як зайшло сонце
з одованими хмарями насунула
тема ніч із несамовити шум-
мом. В старому закрученому
лінійні сидів я і ще кільком
людьми при ватрі та науаку
вадь, як капав дощу падали на
звітругі черепозу кривію
Мельник уговів нас мамали-
гой, з крапної мукі я рибком
печеною на вогні та напоїв о-
гірковим квасом. Розказав
різні дивні діви з тих часів
«коли то ще люди були инан-
ні, як нині».

Млинські камені спочивали
— Вони нині досить напра-
цювалися, — каже сивоволо-
сий мельник Гаврило. — Вони
мусять, також спочати, що?

І очі його поглядають
під довгих бров на кожного п
черзі."

Гм... — каже старий
Ринвою під колесами те
криштално чиста вода. Ого,
горів і вліскувало червоно
язиками, що виіривали на
багато й кидали тіні на сті
й млинські колеса. Тіні сна
ли.

Старий Гаврило дошарп
коротку бороду й на весь
дос каже до нас:

— Не зашкодило би закрити ці панелі!

Любимість говорити «панелі», як то панів кажуть... абож то нам не вільно говорити так як ми паніам?

— Незалежності закрити, так нема що робити, правда? Що? Людяки я більше не курю, щоб не зурт зана шо...

— Чому? то ні? — питаю.

Я подаю йому свою паніонію.

— Чому? Вачиш... тут... Не знаю вже, кому то приключилося, мого ділової чи правділової — асетама було то в отсьому маку. Раз — закурив — вилують так званих сатана. Чому я не відважився йти на мені панелі? Гм... Я вачу? каже! Завинав зорт — Боже, скарай його в засташу його голого ділової — присів до вороністак як ми тепер і тарак! Не сподівалося допелено по ділової... Пекельне наслідок...? І в гадлеті? Огонь прискіа? Ах, протіскає в очі так він і пані втілоти. Може скажете, чи то несправда?

Старий розказує, хоч знає, що жеміє в таких диліх чихсах, коли то людяма не вірять — так, так! начеб то його ніколи не було... часи антихристів! Що? Він знає, що тепер не ділової вірять у це, що ділової часів наших правділової. Тому я му не до відлобости, що ми сміхуємося.

— Що? Дух святий при не...

[illegible]

Татар Гаврило глибоко встав і пускав дим носом і мухитику уст, а при шумі прищипикує одно око. В горі шумить тихо дод у ринкову течу кришталля вода.

— Добре, що моя старість, — каже Гаврило, — Якби так вода тут була, то сплюнув би, би собі на гурай і запалив би калюшко... О, вона гостра жінка! Не любить слухати таку річ... Ну, я вже казав, що в той мій живіт я сказав, що... Оногод дла приходить якийсь старий чоловік і каже да ти змолоти мішок пшениці... Добре. Іде він до ямни. Та як помішав руками в муці, побачив мій праїдлі, що на його паллях є дошки, довжени палець! А як вінняй руки з муки, вони бунан як і у всіх інших людей. Вечером, як старий, я піривався виходити, що праїдлі, дтоє, киче: «Мельник!»

— Що там? То-ти кичав мене?

— Ні, він кичав тебе, — каже старий, та же доби з сажі з мійшом.

Татар Гаврило замоки на халюку і вдивлявся в темні тін під колесник. Потім оповів їх помішати:

— Настала ніч. Милі не моє до. Устав праїдлі, щоб замкнути двері. Витягнув на дівран на одній бік, на другий. А з трохи знову озався дрізкуватий голос: «Мельник!»

— Хтось киче мене, — каже старий і виходить. Він був не якийсь назе гора. Ймаюло миль паллячниця, а не болієш як трохи... Довго гадив, чи не теїня, але око злигло. Уже до на вертати у халюку, та знову по

— У чого клань, наче по-
вину вітру? — Мельник!
— І знову вийшов старий на
півні, з робив кілька кроків у
напрямок озера. Нічого не ба-
тило, але знову чув, що хтось
кланьє тихо. Кіде за тим голо-
вом аж на річці села? Водий!
Старий мерщій світаю. Не на-
думується довго, виходить на-
встріч. — Хай і старий старий-ко-
пий! — старенька баба-тато-
ва, як завжди, була змилосер-
дливий у ставці змилосерд-
ливий зуб. Дівчина була ду-
же гарна, але не бачила досі, як
вона сяєлася так від вершунка-
ри. Стояла каменем. Обере ста-
рй прикупила біля огню і гав-
дала на накритий горнець, що
стояв при ватрі.
— Ніхто не звернув уваги на
мельника. Йому самому здало-
ся, що все якимсь несамопит-
дівчина стоїть наче пелюшка та
не вернується, в горшку ки-
пить щось, а щось живого, я-
кесь людська душа пильнує.
— Мельнику, мельнику!
— Старий задеревів. Серце в
нього перестало битися. Чув
так біля. Не дає той доторкає
розпеченою козою, колом гол-
ову, — зашипав. — Мельник,
мельник!
Тут йому нараз прийшло на-
дум перехреститися. Пере-
хрестив і заріз протворе, та-
ко розійшовся по двох кіл. За-
руч і на двох кілках овалів.
— Мельник, на світанку водув-
айшов до себе. Бог до млина
так скоро, як ноги несли, за-
палотував, вставав, хрестив-
ся і шептав: — Отче мій!

— Ліше так би вернувся. А
як змучений прийшов до мли-
на, бачить, що млинів створе-

холода обертаються, вода
шумить, камінина вола-
ється, а тут, тоді на току мі-
лі, де ми сидимо, прикупу-
ються незачислені! В свій го-
ди дояють папури на го-
ду. Та як меляник виразив-
ся: «Гіднувся ми, вони знову ви-
ядали си усі руки. Правда,
у меляника бланше і хотів-мо-
сти його, але той гану-
ючого його шипів зобі:»
— Чого ти так шукеш?
— Меляник меляник.
Я поставив печено на ско-
роду.
— І кляде щеду на вогонь,
на не від велику хвилю, розкря-
чу на дві частини. Вивале до-
вий ізіз, зігнувся і ліже жа-
ву. Потім встав і сміється а очі
ого червють то чорно то бі-
ло і він каже:
— Правда, гарна печеня?
І назар біліз ого заляється
якож стара з дитиною зубом у
ночі та хвиля життя а на-
ть і той горіш, що так жа-
нісно колесить: «Меляник, меля-
ник!»
Та щоби вже було меляни-
ком забато. Це більше на-
між ні не міг він стерпіти. Ві-
діхнувся глибоко, перехвист-
я право рукою, плівня про-
ку і викликує: «Дні про-
дано!» та з усієї сили адварі-
ю горіш. Зараз почує страш-
ний шум, задарує ухвилю-
ваче той і вийде. Колеса і
колісця, аніж, а черпак, пада-
ють калкі дрічухи. А і огненні
зізні піднімаються у силю
микої старій і стара і розгало-
но, в дасіпую мелянську
вогню видно лічуну—ліжить
аїзюм до го-ру, руки не тру-
дять—не бачити нічого і не
говорить.

— Чи то дійсно діялося таке? — не мігмо було сказати нікому я — що першочу. І тільки я —
— Може діялося, а може і не діялося, — каже старий, — Ти розкажеш, старі люди (Морні), наві? Тепер настали ясні дні, хвіста; ніні вже не діляться чуда. Тепер уже і чорт має чашу мукатися такими рабками. — Він тепер навіть ді-ій рабам. Як зазіве у кри-що, надуфай його, а як си-ти у старому горшку, кидай доті в нього, як розле-ється на ахуємні. Бідка не-де більше шастя. Приміром — на, болатих. Мають повну ту-зину каміня тай там його прикинуток, цюбо кидатю зизину каміня, що вже зов-ні не може видобується з херх. Дійсно не може владу-ється.

— Кінць прийшовшю, — ка-ли він вгазав бов тут. То, признає, що я не бачи-че ніякого нішого чорта ра-бі оловця.

— Ступай Гаврила, засиди-ся і крути собі не одну лапір-ку, щоб тоготути.

Ось, погас. Велика тишина аюлодда намі, наче як-ся лавола.

Перекладач М. Лисенко.

„Повніність — ось той во-лодар добродіяний, що збере-же мене від мук і ані“.

Григор'єв

